

# РЕШЕНИЕ

№ 3533

гр. София, 01.06.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Радостин Радков

**ЧЛЕНОВЕ:** Маргарита Немска  
Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **3777** по описа за **2021** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ДИТ-Софийска област срещу решение от 28.02.2021 г. по НАХД № 8759/2020 г. на СРС, НО, 97 състав. С оспореното решение е отменено Наказателно постановление № 23-003258/08.06.2020 г., издадено от директора на ДИТ-Софийска област, с което на [фирма] е определена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. на основание чл. 414, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 267, ал. 1 от КТ, във връзка с чл. 128, т. 2 от КТ.

В касационната жалба са изложени доводи за незаконосъобразност на постановеното от СРС решение. Моли се решението да бъде отменено, като бъде потвърдено издаденото НП.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. И., който поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - [фирма] – в съдебно заседание се представлява от адв. С., която оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Д., който счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, I касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд установил, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство от контролните органи на ДИТ-Софийска област, е констатирано, че дружеството [фирма] във връзка с проведено на 13.03.2020 г. заседание на съвета на директорите, е взело решение за утвърждаване на ново щатно разписание, като се извърши съкращаване на длъжността „фактурист“ с вземане на решение за прекратяване на трудовото правоотношение с работника за тази длъжност. Със заповед № 0010 от 13.03.2020г. изпълнителният директор на дружеството е утвърдил ново щатно разписание в търговското предприятие на [фирма] съгласно решението на Съвета на директорите от 13.03.2020 г.

Със заповед № 1/13.03.2020 г. в предприятието на търговеца са били установени конкретни противоепидимични мерки за начина на подаване, прием на документи и др., включително и мерките – платения годишен отпуск до 50% да се предоставя без съгласието на работника, а неплатения годишен отпуск – само при писмено съгласие на работника.

Със заповед от 20.03.2020 г. изпълнителният директор на [фирма] предоставил на основание чл.7, ал.2 от Закона за извънредното положение полагаемия платен годишен отпуск на работника си „фактурист“ П. С. в размер на 10 дни за 2019-2020 г. за времето от 16.03.2020 г. до 27.03.2020 г. включително и съгласно отчетна регистрационна форма за месец м.03.2020 г., за което трудовото ѝ възнаграждение следвало да бъде изплатено на основание чл. 177 КТ. Дните 28.03.2020 и 29.03.2020 г. били почивни. В отчетната регистрационна форма е посочено наличие на „самоотлъчка“ на работника С. за дните 30.03.2020 г. и 31.03.2020 г.

На 21.04.2020 г. ДИТ-Софийска област постъпила жалба от П. С., работеща на длъжността „фактурист“ при дружеството [фирма] и съгласно щатно разписание от 16.03.2020 г. с твърдения за допуснати нарушения на трудовото законодателство.

Работникът С. отказала да подпише декларация (молба) за ползване на неплатен годишен отпуск за времето от 30.03.2020 г.-15.04.2020 г. и не давала съгласие да ползва неплатен годишен отпуск за посочения период.

По реда на чл.326, ал.2 от КТ на работника С., на заеманата от нея длъжност „фактурист“ в предприятието на [фирма] съгласно трудов договор № 3109/26.06.2017 г. с допълнителни споразумения към него от 01.01.2018 г., 09.11.2018 г., 26.06.2017г., е било връчено предизвещение, получено срещу подпис на 10.04.2020 г., с писмено уведомление, че длъжността ѝ „фактурист“ в предприятието на работодателя ѝ, се съкращавала, считано от 15.04.2020г., при което в срок до 14.04.2020 г. работника С. следвало да предостави доказателства, евентуално установяващи основания за наличие на предварителна закрила по чл.333 от КТ.

С писмено изявление от 13.04.2020 г. работникът С. изявила, че не възразява трудовото ѝ правоотношение да се прекрати от 15.04.2020 г., в случай че периодът на

предизвестията ѝ не се счита за неплатен годишен отпуск, а за престой.

Със заповед № 0014/24.04.2020г. на работника П. С., на заеманата от нея длъжност „фактурист“ в предприятието на [фирма] е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, при предварително искани и предоставени от служителя С. обяснения, за неявяването ѝ на работа без основателна причина повече от два последователни дни, а именно за времето от 30.03.2020г. и на 31.03.2020г. Трудовото ѝ правоотношение е прекратено, поради дисциплинарно нарушение. Работодателят е поискал от уволнения работник дължимо обезщетение по чл.221, ал.2 КТ в размер на 1173.92 лева.

Бил издаден АУАН № 23-003258/28.04.2020 г. за извършено административно нарушение на чл.267 ал.1 вр. с чл.128 т.2 от КТ

Въз основа на АУАН е издадено Наказателно постановление № 23-003258/08.06.2020 г. Административно –наказващият орган е приел, че работодателят [фирма] не е изплатил брутното трудово възнаграждение на С. в пълен размер. в т.ч. за дните 30.03.2020г. и за 31.03.2020г. Прието е от издателя на наказателното постановление, че нарушението е извършено на 06.04.2020г.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Касационният състав приема за правилна преценката на СРС, че не е установено извършването на посоченото в АУАН и НП нарушение на чл. 267, ал. 1 от КТ, във връзка с чл. 128, т. 2 от КТ. Писмените и гласни доказателства са оценени в тяхната съвкупност, извършен е задълбочен анализ въз основа на който е формиран обоснован извод, че е налице гражданско –правен спор и в конкретния случай, Инспекцията по труда е следвало да вземе в предвид, че трудовото правоотношение със С. е прекратено въз основа на извършено от последната дисциплинарно нарушение и преценката дали ѝ се дължи възнаграждение за дните 30.03.2020г. и 31.03.2020г. следва да бъде решена по реда на исковото производство по чл.344 ал.1 т.1 и т.3 от КТ Съгласно чл. 267, ал. 1 от КТ, за времето на престой не по вина на работника или служителя той има право на брутното трудово възнаграждение. Според чл. 128, т. 2 от КТ, работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. За да бъде налице задължение на работодателя за заплащане на трудово възнаграждение, по чл. 267, ал. 1 от КТ, то следва да бъде установено по безспорен начин, че е бил налице престой не по вина на работника или служителя.

Както правилно е посочил и СРС в решението си, работникът С. е отказала изрично да ползва неплатен отпуск за периода от 30.03.2020 г. до 15.04.2020 г., поради което за нея е било налице задължение да се яви на работа, включително и на 30.03.2020 г. и 31.03.2020 г. Неявяването ѝ на работа без да посочи основателна причина не може да бъде определено като престой по вина на работодателя, тъй като е резултат от неизпълнение на законоустановено задължение на работника. Касационният състав приема, че не е доказано изпълнението на фактическия състав на административното нарушение, установен в чл. 267, ал. 1 от КТ, тъй като не е налице престой не по вина на работника или служителя, поради което не е налице посоченото в НП нарушение.

Необосновано е твърдението в касационната жалба, че следва да бъде съобразено друго издадено НП на дружеството за нарушение на чл. 127, ал. 1, т.1 от КТ, което е потвърдено с влязло в сила съдебно решение, тъй като с него е установено, че работодателят не е осигурил на работника нормални условия за изпълнение на работата по трудовото ѝ правоотношение. Това е отделно

административнонаказателно производство, съответно с НП е установено друго по вид нарушение с друг фактически състав, който е неотносим към доказване на процесното административно нарушение.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, I касационен състав,

**Р Е Ш И:**

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 28.02.2021 г. по НАХД № 8759/2020 г. на СРС, НО, 97 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.